

№ 7 თბილისი აპრილი 1958

ნენე

გაოსტების XXXVI წელი ფასი 2 ზან.

ტრაქტორების, კომბაინების და სხვა სასოფლო-სამეურნეო მანქანების მიყიდვა უშუალოდ კოლმეურნეობებისათვის აღკვეთს იმ დრომოჭმულ წესს, როცა ერთსა და იმავე მიწაზე მეურნეობას აწარმოებს ორი სოციალისტური საწარმო—კოლმეურნეობა და მტს-ი, რაც იწვევს ორმაგობას, პარალელიზმს ხელმძღვანელობაში, გაუპიროვნებას წარმოების ორგანიზაციაში, ზედმეტი სამმართველო აპარატის ყოლას და საბოლოო ანგარიშით იმას, რომ სრულად არ არის გამოყენებული წარმოების იარაღები და სამუშაო ძალა.

(გაზეთებიდან)

- ახლა კი შეიტყობენ, შვილსა, რაიონში, ჩვენი გიორგი როგორი თავმჯდომარეცაა.
- მაინც როგორა, ნიკა?
- აი, მტს-ი რომ აღარ იქნება და ხელშესახოცი არავინ ეყოლება, ვიღაც დააბრალებს იმ ჩვენი ველ-მინდვრების დროზე მოუხვნელობასა და დაუთესაობასა, შა!

ქაჩაგული ნაკვესები

მკერავი იმდენ ნაჭერს იტოვებდა, კლიენტებს ხელზე დასახვევად ყოფნიდათ.

მხატვრის მიერ დახატული ზღვა მეტიმეტად დაბალ დონეზე იდგა.

გასაყოფი რომ არაფერი დარჩათ, ერთმანეთს ენას უყოფდნენ.

მძლოლი ისე დაუფლებოდა ხელობას, წინ ვერავინ ვერ დაუდგებოდა.

მოჩხუბარ ცოლ-ქმარს სწამდა, რომ გაცილებით უკეთესად იქნებოდნენ.

სხვებს რომ ვეღარ უყვიროდა, კაბინეტში საკუთარ ხმას ამუშავებდა.

სტუმარს ლობიოს თავაზობდნენ, ის კი გოჭის ყურებით ვერ ძლებოდა.

მხატვარი თავის სურათებს უყვე ერთი ჭიქის მოსმით ხატავდა.

თვალის ექიმი ისე დაბნეულიყო ოპერაციაზე, ავადმყოფს თვალს ვეღარ უსწორებდა.

ა. თაყაიფილი

ხან. დ. ერისთავისა

— დასწყევლოს ღმერთმა! ფეხბურთის ბილეთი დაგკარგე, პასპორტში იდო.

კ დ ა მ ი ა ნ ი ს ს ნ ე უ ლ ე ბ ა ნ ი

„უპირველეს ყოვლისა, გისურვებ ჯანმრთელობასა და კარგად ყოფნას“...
უცნობი ექიმის წერილებიდან

კაცს სხეულის რამდენი ნაწილიც გააჩნია, იმდენაირი ავადმყოფობა აქვს პოტენციაში.

ამის წყალობით მოდაში შემოვიდა გარდაცვალების შემდეგი სახეები: ა) ხანგრძლივი და მძიმე ავადმყოფობით გარდაცვალება (ექიმების და წამლების წყალობით); ბ) უდროოდ ხელიდან გამოცლა (მიზეზი ექსპერტისათვისაც გაურკვეველია).

ისე, წინათაც იხოცებოდნენ ადამიანები. მაგრამ თანამედროვე მედიცინის დამსახურება იმაში მდგომარეობს, რომ ავადმყოფმა უკვე წინასწარ იცის რითიც კვდება.

თქვენ წარმოიდგინეთ, ამ დაავადებებს კიდევ ეშველებოდა რამე, მაგრამ ადამიანს სულს უღრღნის მთელი წყება ფსიქიკურ სნეულებათა, რომელთა წინაშე მედიცინა ფარ-ხმალს ყრის. ესენია:

1) ჭორუსი (იგივე ჭორა). ამ სნეულებით უფრო ხშირად ზოგიერთი დიასახლისი ავადდება. თუმცა არც მამაკაცები არიან მისკან დაზღვეული. წარმოშობის მიზეზად მიიჩნევენ უსაქმურობას. სურდოსი არ იყოს, გადადის ლაპარაკით. მისი ბაქტერიები დაავადებული პირს პირიდან იჭრება მეორე პირის ყურში. ავადმყოფს უღიზიანდება ყნოსვა, ეზრდება ყურები, ბუდიდან უვარდება თვალეები, უგრძელდება ენა, ექავება ზურგი და უტკივარ თავს ძალით იტკივებს.

2) ჭორუსის გარაულებას ცილისწაშება წარმოადგენს (შდრ. სურდო და გრიპი). იგი ემართებათ ყველა პროფესიის ადამიანებს. სნეულება იჭრება გულში და მას ღვარძლით ავსებს. ავადმყოფს უვითარდება ცხოველური ინსტინქტები: ემღვრევა თვალეები, უწყდება შუბლის ძარღვი, ენაზე ეკვრება შხამი და კარგავს ადამიანურ სახეს. იგი კბენს უდანაშაულო პიროვნებას და ამიტომ მშვიდდება. დაავადებული არ გრძნობს არავითარ სულიერ ტკივილსა და ქენჯნას. მთელი ცხოვრების მანძილზე პირ-შავად რჩება. ადამიანები გაურბიან მასთან კონტაქტს. მის დანახვაზე გულიც კი ერევთ. ასეთი ავადმყოფები ცოცხლად კვდებიან.

3) შურუსი (იგივე შური). ავადმყოფობის გავრცელებას ხელს უწყობს სხვისი ჯანმრთელობა და კარგად ყოფნა. დაავადებული ვერ იტანს სხვის წარმატებას. გული ევსება ბოლმით, ეწყება კბილების კრაჭუნი, ეკარგება მადა, უტყდება ძილი და აწყებინებს ცახცახს.

ასეთი ადამიანები ბოლოს და ბოლოს ერთმანეთს ჭამენ. ავადმყოფობის უკიდურესი გამოვლინებაა: გულზე, კუჭზე ან ჭიპზე გასკდომა.

4) ეჭვოვანია—მამაკაცებს ემართებათ ცოლის შერთვის შემდეგ, როცა საქმე უსიყვარულოდ და ანგარებითაა გაკეთებული. დაავადებულს ერვენება, თითქოს ცოლი ფეხქვეშ თელავს ოჯახურ სიწმინდეს. თვალთ უბნელდება, გონება ეკარგება, ფერი მისდის, გული მოსდის და მძიმე სულიერი ტკივილები ეუფლება. უკანასკნელ სტადიაში ავადმყოფი სწვება მეორე ან მესამე პირს საყლაპავ მილში და ახრჩობს. გამონაკლის შემთხვევაში სიცოცხლესაც თვითმკვლელობით ამთავრებს. უფრო ძლიერი ნებისყოფის ავადმყოფები 500 მანეთს სწირავენ ერთ პატარა განცხადებაში, ბოროტმოქმედს გუდა-ნაბადს უკრავენ და დარჩენილ დღეებს მშვიდად ატარებენ.

ისე, ქალებსაც ემართებათ ეს დაავადება, მაგრამ სროლა არ არის. ქალი სვამს იოდისა და სულემას მორიდებულ დოზას და ხელების სავსავით მოითხოვს სასწრაფო დახმარებას.

5) განდიდების მანია. გონების დაავადებაა. განსაკუთრებით ემართებათ პოეტებსა და თანამდებობის პირებს.

თუ დაავადებული პოეტია, ერვენება, რომ ის ყველაზე დიდია და ამიტომ ხანდახან ურევს. აღარაფერს კითხულობს, საკუთარი ლექსების გარდა. საღამოობით მამადავითა ადის და თავისი საფლავის ადგილს იზომავს. ბოლოს ბრმავდება და ვეღარავის ამჩნევს. ავადმყოფისათვის უებარი წამალი იქნება, არსად არაფერი არ დაუბეჭდონ.

თუ დაავადებული თანამდებობის პირია, იგი უზომოდ იბერება, ცხვირს მალა სწევს, კაბინეტში არავის ღებულობს, თავისი უფროსის გარდა. რატომღაც უფუჭდება ნერვული სისტემა, ერვევა ღრიალს, ხელის მაგიდაზე დარტყმას, სხვის შეურაცხყოფას. იქამდის სუსტდება, რომ ფეხით ვეღარ დადის და მანქანით ატარებენ.

საზოგადოებისათვის უკეთესი იქნებოდა ასეთი ავადმყოფის მოხსნა და იზოლაციაში ყოფნა.

ადამიანებო, იყავით ფეხილად! ნუ გაუღებთ გულისკარს ზემოთ ჩამოთვლილ სნეულებებს! გახსოვდეთ, რომ მედიცინა უსუსურია მათთან ბრძოლაში.

ჭარბი ჭარბიფილი

სწარტი ცხოველია ჯიქი. შეჭრავს კამარას და შიგ გამოაშფვდევს მსხვერპლს. ჯიქიაჲ შეჭრავს ხოლმე... ბოხჩას და შიგ ამწყვდევს ქათმებს, ბატებს, გოჭებს, ძროხებს. ესეც ხომ ერთგვარი მსხვერპლია! მაგრამ ჯიქია მაშინ შეცდა, როცა იმ ბოხჩაში გონიერი არსებები—ცოლის გამოცხრა მოი-სურვა. აქ ვერ გაზომა ნახტომი ჯიქიამ და კამარა გაუცუღდა.

— მაწონი!—გაიძახა და ძველად წყნეთელი მემაწვენე.

აკაკი ჯიქია კულტურული კაცი—ინჟინერი, თავს ხომ არ დაიმდაბ-ლებს და მაწონს კარდაკარ ხომ არ ჩამოატარებს! გოჭების, ქათმების, ბა-ტების, რძის ნაწარმის სარეალიზაციოდ მან 1951 წელს „ოპელ ადამი“ შეიძინა. ბოხჩა თანდათან იზრდებოდა, ველარ წვეტია „ოპელში“ და იგი „პობედან“ შეცვალა. ბოხჩა კვლავ გაიზარდა, გაიტენა, ველარ გასწვდა „პობედა“ და მის ადგილზე „ზიმმა“ მოიწონა თავი. მრავალჯერ უნახავთ ნალჩიკის გოჭებთან თუ თიანეთის ქათმებთან დატვირთული ჯიქიას „ზი-მი“ საკოლმეურნეო ბაზაჲს რომ მიდგომია. აკაკი ღიმილით ანკარიშობდა სარუჲს, წარმოიდგენდა, როგორ გაიზრდებოდა კიდევ რამდენიმე სანტიმეტ-რით მისი ბოხჩა, და მაინც ეს ქვეყანა მთლად არავის გაახარებს; მეორე ცოლი ვერ შეხვდა შესაფერისი აკაკის. აბა ვის რაში უნდა ცოლის მეცნიე-რული მუშაობა, როცა ამოდენა მეურნეობა მოსავლელია!

— ქალო, ეშმაკს წაუღია შენი მეცნიერება, ძროხებს მიხედვ, მოსაწვე-ლი დაგვრჩა!

არაფერი გამოდიოდა. მეცნიერ მუშაკის კალამს შეჩვეული თითები ძროხას რძეს ვერ აღენდნენ. აუსუს აკაკის თითები! თუ გაჭირდა, ეშმაკს მოწყვლიან, ძროხა რა არის!

გაზრდილობა მეურნეობამ კი გაზრდილი მუშახელი მოითხოვა. აკაკიმ ორი შინამოსამსახურე დაიქირავა და მოჯამაგირებდავით ამუშავედა. დღეიდან ამათ დაქონდათ ბაზარში მაწონი. მაგრამ ეს ყველაფერი ხომ ერთი ლუკმაა. მოიქნეს ყბას ჯიქია და გაჭჭრა ლუკმა. აკაკიმ მეორე ბოხ-ჩაც გამოკრა, პენსიონერი გახდა და სახელმწიფო ჯიბიდან 15.840 მანეთი ამოაცოცა. ერთი წლის განმავლობაში სამამულე ომის ინვალდი იყო, ზერე კი ჩვეულებრივი, მეორე ჯგუფის მოკვდავი ინვალდი. როცა გაუგეს აღარც ერთი იყო და აღარც მეორე. 15.000 მანეთი რა სახსენებელია, ამ-ბობს აკაკი, ზუსტად ამდენი ჩემმა მეცნიერმა ცოლმა ჩამოყაჭა, როცა სახ-ლის მშენებლობა დაიწყო.

მაშინ ნამდვილად ტკბილი კაცი იყო აკაკი ჯიქია. მაშინ მთლად არ გამოუმჯღავნებია ჯიქის ბუნება. სიდდერთან ცხოვრობდა და ცოლ-ქმარი დანაზოგებით სახლს აშენებდა. 4.000 მანეთამდე აღწევდა მათი ხელფასი. 15.000 მანეთი მარტო ცოლმა მისცა. 20.000-მდე სახელმწიფომ ასესხა ორი-ვეს და აშენდა სახლი, გაიფურჩქა მეურნეობა და აკაკის ჯიქური ხასიათი.

— ქალო, აღარ მიწინაა, არ გეამის? ძროხის მოვლა შენ არ იცი და ქათმის, სხვა რაღაში გამოზადებები?—ხმას უწევდა თანდათან აკაკი.

ოჯახში უსიამოვნების ზრდამ მეურნეობის ზოდას გაასწრო. ჩხუბი, ლანძღვა-გინება და ზოგჯერ ხელის წაშველებაც ისწავლა აკაკიმ. ცოლი იძულებული გახდა სახლიდან წასულიყო. მაგრამ არც მთლად გულქვა კაცი ყოფილა აკაკი; ცოლს ჯიბეში 30.000 მანეთი ჩაუდო და გელაჩუყებულმა ამ სიტუაციით დაანზვიდა:—ჰა, გქონდეს ეს სახლის საფასურში. მალე კი გამოირკვა, რა უჩუყებდა გულს აკაკის. ეს მაშინ, როცა მესამე ცოლი

შეირთო (გულმავიწყობისათვის ბოდიშს ვიხდით, პირველი ცოლ-შვილი მან დიდი ხნით აღრე მიატოვა მოსკოვში). მეორე ცოლთან კი თფიციალურად 1956 წლის 9 ნოემბერს განქორწინდა, 20 ნოემბერს მესამესთან ხელი მოა-წერა, ხოლო 24 ნოემბერს სახლის მეორე სართული 120.000 მანეთად გა-ყიდა.

ასე გამოჭრა ა. ჯიქიამ მესამე ბოხჩა, და რომ ამ ბოხჩას კვანძი მა-გარი ჰქონდა, აკაკიმ თბილისის საბჭოს ტექლორიცვის ბიუროდან ყალბი ცნობა წამოიღო—სახლი მარტო მე შეკუთვნას და ჩემს მეორე ცოლს მას-თან არაფერი კავშირი არა აქვსო. გამოცხადდა ნოტარიუსთან—ა. ჯიქია, მესამე ცოლი და სახლის მყიდველი მ. ცინცაძე. ჰკითხეს მესამე ცოლს, წინააღმდეგი ხომ არ ბრძანდებით, რომ თქვენმა ქმარმა სახლის ნახევარი გაყიდოსო. აბა, მეორე ცოლის შრომით მოპოვებული ქონების განიავებას მესამე ცოლი წინ რად აღუდგებოდა? მით უმეტეს, რომ 30.000 მანეთის მსცვლად ოჯახს 120.000 მანეთი ემატებოდა. სახლი გაიყიდა. აქ კი გაუგეს ჯიქიას, სამივე ბოხჩა გადმოუჭექეს და სასჯელიც დაადეს. სადავო სახლის ს. ქმე კი სასამართლოს მიუვიდა.

ამბობენ, ჯიქია ჯიქურ ტრიალებს და საქმის მოყვარბჭინებას კვლავ თავის სასარგებლოდ ლამობსო.

ნეტავ სად გამოეხსნება ნასკვი ჯიქიას ბოხჩებს?

8. ვეფხვაქი

ნან. ნ. სარაჯიშვილისა

— რა ბედნიერი ხარ, ბებია, ფეხბურთში რომ ვერ ერკვევი!..
— რავა, წავაგეთ თუ?!

ნიანგის ლექსიკონი

- ზმნა ერთპირიანი და ორპირიანი—აღამიანებზეც იტყვიან.
- პარიანობის გამოცნობა—ძნელი საქმეა.
- ზმნა ხამპირიანი—როცა სუბიექტი ავალებს პირდაპირ ობიექტს—ი.რ.ი. ობიექტი სარფიან სამსახურში მოაწყოს.
- პირის ნიშნები—ძნელი გასარჩევია, საგამომძიებლო ორ-განოები თუ გამოიცნობენ.
- კილო—იმასაც აკლებენ.
- კილო ბრძანებითი—ავტორიტეტის ასამაღლებლად იხმა-რება.
- ქცევა—უწესო მოქმედებაზეც იტყვიან.
- ქცევა სათავისო—„ხალტურა“.
- ქცევა სახსვისო—გამყიდველის „ხალტურიდან“ გამგისათ-ვის გადადებული თანხა.
- გარდამავლობა—გამფლანგველის გადაყვანა ერთი წარმოე-ბიდან მეორეში.
- მიცემითი ბრუნვის ნიშანი—ქრთამი.
- ნათესაობითი ბრუნვის ნიშანი—მამიდაშვილი, დედაშვილი, ბიძაშვილი ან სხვა მოკეთე—გამოყენებული საქმეში.

შეადგინა ვ. ჩაჩუაძე

- იუმორი—იხ. ქვემოთ.
- თმები—წარვიდნენ, გაქრნენ სიზმარებ ჩქარად.
- ქელენი—ამხანაგებო, დაუვიწყარ ბიკენტის სიმღერა უყ-ვარდა!
- პაემანი—ინიშნება საათთან, რათა ზუსტად აღირიცხოს დაგვიანების დრო.
- ხახვი—ყურებზე დასაქრელი მცენარე.
- უხსენებელი—ვერ ვახსენებ.
- ლარნაკი—ღვინის ქურქელი, ყვავილებისთვისაც ხმარობენ.
- ხურათი—ჩამონგრეული კედლის მაგიერი.
- კუპატი—ფორმისა და შინაარსის სხვადასხვაობა.
- პრეტენზია—უპრეტენზიო სიტყვაა, ამიტომ ბევრს გააჩ-ნია.
- წიგნის ქურდი—მწერალში არ აურიოთ.
- მოხსენება—წინდაწინ რომ მოგეხსენებათ.

შეადგინა შოთაშ

საყვარელო კამო მურზაყანი!

ერთი კვირის წინ თბილისიდან გორამდე ფოთის მატარებლით მგზავრობა მომიხდა. ერთ ქალს, მგონი ქუთაისელი იყო, თან მოჰყავდა გერმანული ნაგაზი. კარი გაიღო. ქარმა დაჰქროლა.

— სკვანიაკია, — თქვა ერთმა მგზავრმა.

მეორემ ღია კარისკენ გაიხედა, სწრაფად დაიხარა ძაღლის პატრონთან და გადაუჩურჩულა:

— პრავედნიკი მოდის, ავჩარკა დამალე.

ქალს ძაღლისათვის ბილეთი ეყიდნა და გამცილებლის გამოჩენას არ შეუშფოთებია. და აი, აქ მოხდა ის, რამაც შენთვის ამ წერილის მოწერა მაფიქრებინა. საუბარი ძაღლების ერთგულებაზე ჩამოვარდა. ზოგმა რა თქვა, ზოგმა — რა. ერთმა ქალმა უცხოეთის გაზეთში ამოკითხული პატარა ამბავი მოგვითხრო. ამბავი მართლაც საინტერესო იყო, მაგრამ ჩემი გულისყური თვითონ თხრობამ მიიპყრო. ეს ამბავი პატარა მოთხრობად ვაქციე. აი ისიც:

„ერთ გოროდში პლოშჩადზე პატარა ასობნიაკი მდგარა. იმ ასობნიაკის ხაზეინს ავჩარკა ყოლია. გადმოყოფდა ავჩარკა თავს აკოშკიდან და ათვალეობდა გამვლელ-გამომვლელს. ხაზეინს ავჩარკა ბაზარშიც დაყავდა, მისცემდა პრავეზიონი სუნკას და ძაღლს საჭმელი სახლში მიქონდა. კალბასი რაა, კალბასსაც კი პირს არ დააქარებდა. ერთხელ ამ კაცთან უცხო ქალი მევიდა — საცოლო. დააზნაკობა კაცმა ის ქალი და ავჩარკა, მარა რაგარც კი ქალი კრაოტზე ჩამოჯდა, ეცა ავჩარკა და ბლუზკა შემოახია. ამაზე გაჯაყრდა ძაღლის ხაზეინი და ავჩარკა მეორე გოროდში მცხოვრებ კაცს მიყიდა, ჩასვა პოეზდში და მიუყვანა ახალ ხაზეინს. გვიარა ერთმა კვირამ, ძაღლი ისევ ისე სკუჩხნათ იყო. გამოექცა ახალ ხაზეინს, მივიდა სტანციაში, დაჯდა პერონზე და პოეზდს დოუცადა. გვიარა ერთმა პოეზდმა, მეორემ, მესამემ, ავჩარკა კი არ ჯდებდა შიგ. ვაგზლის ნაჩაღნიკმა ყურადღება მიაქცია, იკითხა, ვისია ავჩარკაო? ხაზეინი ვერსად იპოვნეს. ან სად იპოვნიდნენ! როგორც კი ჩამოდგა ის პოეზდი, რომელიც კაკარაზ იმ გოროდში მიდიოდა, საიდანაც ავჩარკა პირველად წამოიყვანეს, შეხტა შიგ ძაღლი და მიუვიდა მის ძველ ხაზეინს.“

— ნი გავარი!.. — წამოიძახა ერთმა გაოცებულმა ახალგაზრდამ, მგონი სტუდენტმა.

შეიქნა გაცხოველებული მითქმა-მოთქმა, გაოცებისა და აღტაცების წაჰოძახილი.

— Здорово! — თქვა იქვე მჯდომმა რუსმა ზემდეგმა.

— Вот как!?! — გაუკვირდა ეს ახალგაზრდა მგზავრს. — Вы говорите по грузинский? Давно живете у нас? — ჰკითხა მან ზემდეგს.

— Еду впервые!

ამ ამბავმა უფრო გაგვაოცა მსმენელები, ვიდრე გერმანული ნაგაზის უცნაურმა ამბავმა.

აქ ვამთავრებდი მოთხრობას, ჩემო მურზაყანი! ამხანაგებს წაუყუთხე და ამან დიდი კამათი გამოიწვია. ერთნი ამბობდნენ, ზემდეგი ვერ გაიგებდა ქალის ნაამბობს, არცთუ მაინცდაძაინც ბევრია გარეული რუსული სიტყვებიო. მეორენი საწინააღმდეგო აზრისა იყვნენ. ამ კამათში ვიყავით, როცა ერთმა, არ ვიცი დაცინვით, თუ ხუჭრობით, მითხრა: ნუ გეშინია, ვიდრე ზემდეგი გენერლობას მიაღწევს, ჩვენს დარბაისლურ ქართულს ჩვენივე დანახურებით იმდენი სიტყვა შეემატება, რომ ამბავი ყველასათვის გასაგები გახდებაო.

ეს სიტყვა ვიწყინე და გადავწყვიტე წერილით მეცნობებინა შენთვის მთელი ეს ამბავი. მოთხრობა ისევ ისე უჯრაში მიღვეს, ვერ გადამიწყვეტია, წავიღო რომელიმე რედაქციაში თუ არა.

იქნებ შენ მიჩიო რამე?

მარად შენი გ. ჯამბაყური

უცხოეთის იუმორი

გოტფრიდ კელერი ბევრს სვამდა. ერთხელ ღამით, ქუჩაში რომ მიბარბაცებდა, სტუდენტი შემოხვდა. კელერმა მკლავში ხელი წაავლო და ჰკითხა:

„ხომ ვერ მეტყვი, გოტფრიდ კელერი სად ცხოვრობს?“

სტუდენტმა გულიანად გაიცინა და ნწერალს მიმართა: „კი მაგრამ, ბატონო მწერალო, კელერი ხომ თქვენა ბრძანდებით!“

„შე ბრიყვო, ეგ ხომ მეც ვიცი, მე გეკითხები, სად ცხოვრობს-მეთქი!“

* * *

ამერიკელმა მილიონერმა, რომელსაც, როგორც ცნობილი იყო, სიმდიდრე საეჭვო გზით ჰქონდა შეძენილი, ცნობილ მხატვარს პორტრეტი დაახატვინა. მხატვარმა იგი ჯიბეებში ხელმეჩაწყობილი დახატა. მილიონერმა პორტრეტი სტუმარს უჩვენა და ჰკითხა, ჩემსა და პორტრეტს შორის მსგავსებას ხედავ თუ არაო. — არაო, — მიუგო სტუმარმა. — რატომო? — გაიოცა მილიონერმა. — იმიტომ, რომ სურათში ხელები საკუთარ ჯიბეებში გაქვს ჩაყოფილიო.

გერმანულიდან თარგმნა

ნოდარ რუხაქია

„ალბათ საფლავში გადაებრუნდებოდი, შენთვის რომ ამ ოცდახუთი წლის განმავლობაში ოდესმე მელალატნა“, ეფიცებოდა ქმარი ცოლს. ამ დროს მგზავრმა ჩაიარა და თქვა: „ჩემო კარგო, იმ ქვეყნად ჩარხზე ხომ არ აპირებ მუშაობასო!“

* * *

ბატონი ლემანი ეკითხებოდა ზემანს: „საკვირველია, რატომ მუშაობენ ნწერლები ღამის საათებში?“ ამ დროს მგზავრმა ჩაიარა და თქვა: „იმიტომ, რომ ღამე ქურდობა ადვილიაო.“

გერმანულიდან თარგმნა ნანა ხალაქია

კრების შემდეგ